

A pap meg a kántor

lengyel népmese⁹

Volt egyszer egy faluban egy pap meg egy kántor, és a kántor sírásó is volt egy személyben. Ennek a papnak mindig elveszett mindene. Egyszer egy nagyon szép disznaja is eltűnt. Nem tudta, ki lop el tőle mindent; utána akart járni, ezért azt mondta a gazdaasszonyának:

– Beültetek egy ládába, és kivitetlek a kántorhoz, s azt mondom neki, hogy elutazom veled a rokonaimhoz.

S csakugyan, hívatja a pap a kántort, és így szól hozzá:

– Kedves kántor uram, elutazott a gazdaasszonyom, és én is elutazom; magára bíznom a ládát, teli drágasággal.

Be is pakolta gazdasszonyát a ládába, tett melléje kolbászt és mindenféle finomságot, s ott állt a láda a kántornál.

A kántor legénye reggel kihajtja a marhát a rétre; a kántorné szel neki kenyeret, de a legény hozzávalót is kér.

– Nem tudok mit adni – mondja a kántorné.

– Hogyne tudna – feleli a legény –, hisz levágták a pap disznáját.

Megszólalt erre a gazdasszony a ládában:

– Megvagy!

A kántorné megijedt, szaladt ijedtében a kántorhoz, és elmesélte a dolgot. A kántor kinyitotta a ládát, megölte a gazdasszonyt, s a szájába dugta a kolbászt, mintha megfulladt volna.

Megérkezik a pap, hazaviteti a ládát: kinyitja, hát ott ül a gazdasszony, szájában a kolbásszal, megfulladva. Dühösen kiáltotta:

– Ej, te szörnyeteg! Annyit ettél, hogy megfulladtál.

A pap bánatában magához hívatta a kántort, elmondta neki a dolgot töviről, hegyire, s kérte, ígért neki fűt-fát, csak temesse el a gazdasszonyt, úgy, hogy senki se tudjon róla. A kántor azt mondta, jól van.

Azután hajnalban beültette a gazdasszonyt az árnyékszékbe. A pap kiment reggel az árnyékszékbe, hát ott ül a gazdasszonya. Megijedt rendesen,

hívta a kántort, hogy temesse el még egyszer, mert följár kísérteni, s ott ül az árnyékszékben; kérte, hányjon rá jó sok földet, s még többet is ígért érte, csak tüntesse el a kántor szem elől.

A kántor pedig megörült, elment, fogta a gazdasszonyt, és kiment vele a temetőbe.

Épp ássa az árkot, hát arra megy a komája, a temetőn át, vállán egy lopott birkával. Mikor látta, hogy valami mozog ottan, megijedt, ledobta a birkát és elmenekült. A kántor meg hazavitte a birkát, s a gazdasszonyt tette a helyére.

Azt mondja a komája a feleségének:

– Gyere, hozzuk haza a birkát, mert ahogy a temetőn át hoztam, valami mozgott a sírok közt, megijedtem, ledobtam a birkát és elmenekültem.

EI is ment, vállára kapta a gazdasszonyt a birka helyett, hazavitte, és így szólt a feleségéhez:

– Főzd meg nekem ebédre!

Azzal elment dolgozni.

A felesége fölment a padlásra a birkáért... Mikor meglátta a gazdasszonyt, úgy megijedt, hogy leesett a padlásról, majd belebetegedett. Szaladt ki az emberéhez a határba, s elmesélt neki mindent. Az megrémült szörnyű mód, nem is dolgozott délután semmit, hanem elment a kántorhoz, s kérlelni kezdte, még egy tehenet is ígért neki, csak temesse el a ténsasszonyt.

Az egyik gazdának meg nagyon szép káposztája volt. Fogta a kántor a gazdasszonyt, felöltöztette, lazsnakot kötött a hátára, kapát nyomott a kezébe, s beültette a káposztásba, mintha káposztát szedne. A gazda kiment éjszaka, látta, hogy valaki szedi a káposztáját, fogott egy karót, és fejbe vágta a gazdasszonyt. Az nyomban elvágódott. Megijedt a gazda, hogy megölte a pap gazdasszonyát; elszaladt a kántorhoz, s egy borjas tehenet ígért neki, csak temesse el a gazdasszonyt, mert ilyen baj esett vele: a káposztáját dézsmálta, ő nem tudta, ki az, és megölte.

Csak akkor temette el végre a kántor a gazdasszonyt, s így meggazdagodott szépen.

Hogyan talált menyasszonyt az egér?

etiópiai mese

Valamikor réges-régen született egy szépséges szép fehér egérfiú. Amikor cseperedni kezdett, csodájára jártak az atyafiai meg az ismerősei: olyan

kedves volt a pofácskája, olyan kecsesek a mozdulatai, olyan patyolatfehér a bundája.

⁹ Az Elcserélt asszonyok című kötetből.